

Nr 125.

Ankom till riksdagens kansli den 5 maj 1944 kl. 1 em.

*Utlåtande i anledning av väckta motioner angående förbättrande
av skogsarbetarnas bostadsförhållanden.*

(3:e avd.)

I två likalydande motioner, väckta, den ena inom första kammaren av herr *H. Sten m. fl.* (I: 10) och den andra inom andra kammaren av herr *J. N. Jonsson i Fjäle m. fl.* (II: 17) har hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag till praktiska åtgärder, särskilt för det mindre skogsbrukets vidkommande, i syfte att trygga tillgången på lagenliga bostäder på arbetsplatserna under skogsarbete.

Beträffande de skäl, som motionärerna anfört till stöd för nämnda yrkande får utskottet, i den mån de ej framgå av vad utskottet anför, hänvisa till motionen I: 10.

Över motionerna ha, efter därom i vederbörlig ordning gjord framställning, utlåtanden avgivits av *statens arbetsmarknadskommission* den 9 mars 1944, *riksförsäkringsanstalten* den 15 mars 1944 och *skogsstyrelsen* den 13 mars 1944, vilka utlåtanden, jämte ett av riks-försäkringsanstalten åberopat yttrande av skogs- och flottledsinspektören, fogas såsom bilagor härtill (Bilaga A—C).

Såsom motionärerna framhållit ha skogsarbetarnas bostadsförhållanden på arbetsplatserna sedan länge varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet. I den utveckling till det bättre, som därunder försiggått, har emellertid särskilt det mindre skogsbruket haft svårt att delta. Utan tvivel lämna förhållandena, såsom framgår av såväl skogs- och flottledsinspektörens som skogsstyrelsens bilagda yttranden, alltjämt mycket övrigt att önska. Utskottet delar motionärernas uppfattning, att frågan om ytterligare åtgärder i nämnda hänseende bör göras till föremål för utredning.

Anskaffning av ett icke obetydligt antal bostadsbaracker har utgjort ett led i arbetsmarknadskommissionens verksamhet för överflyttning av arbetskraft till skogsbruket från andra yrkesområden. Vid utredningen bör särskilt uppmärksammas om och på vad sätt önskemålen om bättre bostadsförhållanden på avverkningsplatserna kunna tillgodoses genom utnyttjande

av nämnda baracker, när de icke längre äro erforderliga för sitt ursprungliga ändamål.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen må med bifall till motionerna I:10 och II:17 i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning av frågan om förbättrande av skogsarbetarnas bostadsförhållanden på arbetsplatserna.

Stockholm den 5 maj 1944.

På statsutskottets vägnar:

J. B. JOHANSSON.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit

från första kammaren: herrar *Johan Bernhard Johansson, Joh. Nilsson* i Malmö, *Gränebo, Lindström, Bernhard Nilsson, Bäckström, Holmström, Heiding, Gustaf Iwar Anderson, Gillström, Wiklund* och *Johan Eric Ericson*; samt

från andra kammaren: herrar *Eriksson* i Stockholm, *Svensson* i Grönvik, *Andersson* i Prästbol, *Danielsson, Persson* i Tidaholm, *Pettersson* i Dahl, *Mårtensson, Hall, Staxäng, Lindholm*, fru *Alvén* och herr *Eriksson* i Frägsta.

Bilaga A.

Till Riksdagens statsutskott.

Kungl. Maj:t har i skrivelse den 25 februari 1944 anbefallt statens arbetsmarknadskommission avgiva yttrande över likalydande motionerna nr 10 i första kammaren av herr Sten m. fl. och nr 17 i andra kammaren av herr Jonsson i Fjäle m. fl. om förbättring av skogsarbetarnas bostadsförhållanden. Kommissionen får i ärendet anföra följande.

Anskaffning av bostadsbaracker har utgjort ett led i arbetsmarknadskommissionens verksamhet för överflyttning av arbetskraft till skogsbruket från andra yrkesområden. Redan på ett tidigt stadium av denna verksamhet befanns det nödvändigt att bereda de skogsägare, för vilka inkvarteringssvårigheter förelågo, möjlighet att mottaga den anvisade arbetskraften. Kommissionen föreskrev därför, att avverkare, som hade svårighet att inkvartera arbetskraft, på vissa villkor ägde låna baracker, som kommissionen ställde till förfogande. Behovet av baracker blev betydande, sedan skogsbruket genom bl. a. tjänstepliktsförfarandet tillförts ovan arbetskraft i stor utsträckning. För närvarande förfogar kommissionen i runt tal över 2 200 baracker, sedan försäljning ägt rum till domänverket av 182 baracker och av ett tiotal till enskilda skogsägare.

I anledning av remiss den 13 november 1943 över en hemställan från statens utrymningskommission om medel för anskaffning av monteringsfärdiga baracker avgavs underdånigt utlåtande den 9 december 1943. I detta utlåtande uppgav arbetsmarknadskommissionen, att, med hänsyn till det rådande läget på skogsarbetsmarknaden, kommissionen beräknade kunna ställa 400 baracker till utrymningskommissionens förfogande för socialtjänsten m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 2 har till riksdagen föreslagits, att av de baracker, över vilka kommissionen disponerar, 400 skulle ställas till statens utrymningskommissionens förfogande. Sedan riksdagen bifallit detta, minskas barackinnehavet i motsvarande grad.

Återstående baracker disponeras av såväl domänverket som skogsbolag och övriga enskilda skogsägare och fördela sig över hela riket. De flesta barackerna äro placerade inom de egentliga skogsområdena.

Arbetsmarknadskommissionen vill framhålla, att kommissionen, då den såg sig nödsakad att tillhandahålla skogsägarna baracker för inkvartering av ovan arbetskraft, räknade med en eventuell möjlighet att, sedan barackerna fyllt sitt syfte, kunna till för staten skäliga priser försälja barackerna till vederbörande skogsägare. Skogsägarna ha också genom länsarbetsnämnderna underrättats om att de äga inlösa mottagen barack.

Dylik inlösen har, som ovan angivits, i viss utsträckning skett. För närvarande kan någon exakt siffra på det antal baracker, skogsägarna äro villiga inlösa, icke angivas. Kommissionen vill för sin del framhålla önskvärdheten av att den planerade försäljningen av barackerna kommer till stånd i största möjliga utsträckning. Den förbättring av den ordinarie skogsarbetarkårens bostadsstandard, som därigenom skulle ernås, finner kommissionen vara så betydelsefull, att de baracker, som kunna förväntas er-

hålla fredsmässig användning i skogsbruket, icke böra tagas i anspråk för andra ändamål, såvida icke tvingande omständigheter nödvändiggöra detta.

Som av motionärerna framhållits, torde inom de större skogsförvaltningarna, domänverkets och skogsbolagens, härbärgesfrågan vara mer rationellt ordnad än inom det mindre skogsbruket. Det intresse för inköp av kommissionens baracker, som hittills gjort sig gällande, hänför sig också till i första hand domänverket och skogsbolagen. Intresset från mindre, enskilda skogsbruk har varit ringa eller intet, med säkerhet beroende på de kostnader, som äro förenade med förvärvandet av baracker. En viss tveksamhet har även gjort sig gällande med hänsyn till det ovissa läget och därmed sammanhängande förhållanden inom bränsleförsörjningens område under den närmaste framtiden.

De av kommissionen anskaffade och tillhandahållna barackerna ha i regel plats för tolv man och en kocka. Då fråga är om ordnande av kockahushåll, har man räknat med arbetslag av denna storlek för att det gemensamma kosthållet skall kunna bära utgifterna för en kocka.

Det är givet, att barackernas storleksordning gör, att de i första hand kunna komma de större skogsägarkategorierna till godo. Därest de i större mån skulle kunna få betydelse för det mindre skogsbruket, synes man få räkna med att skogsvårdsstyrelser eller skogsägareföreningar taga dessa baracker i anspråk såsom gemensamma bostäder för skogspersonal på varandra närbelägna avverkningsplatser, tillhöriga olika skogsägare.

I detta ärendes slutliga avgörande ha deltagit, förutom undertecknad Lundquist, vice ordförande, ledamöterna Andersson, Carell, Brodén, Vahlberg och Adamsson samt ersättaren Larsson.

Stockholm den 9 mars 1944.

Statens arbetsmarknadskommission

RYNO LUNDQUIST

Sven Skogh.

Bilaga B.

Till Riksdagens statsutskott.

Genom beslut den 25 februari 1944 har Kungl. Maj:t anbefallt riksförsäkringsanstalten att efter hörande av skogs- och flottledsinspektören avgiva och före den 20 mars 1944 till statsutskottet överlämna yttrande över de inom riksdagen väckta, till utskottet hänvisade motionerna I: 10 och II: 17 angående förbättring av skogsarbetarnas bostadsförhållanden.

Till fullgörande härav får riksförsäkringsanstalten med överlämnande av bifogade från skogs- och flottledsinspektören infordrade yttrande jämte bilagor anföra, att anstalten, som helt ansluter sig till detta yttrande, till-

styrker, att den i motionerna begärda utredningen måtte komma till stånd. Tillika vill anstalten uttala som ett önskemål, att arbetarskyddssynpunkterna måtte få någon företrädare bland de sakkunniga, åt vilka detta utredningsuppdrag kan komma att anförtros.

Stockholm den 15 mars 1944.

SAM LARSSON

Erik V. Gabrielson.

Till Riksförsäkringsanstalten, Arbetarskyddsbyrån.

Genom Riksförsäkringsanstaltens remiss den 29 februari anmodad avgiva yttrande över de inom riksdagen väckta motionerna angående förbättring av skogsarbetarnas bostadsförhållanden — nr I: 10 och II: 17 — får skogs- och flottledsinspektören med remissaktens återställande vördsamt anföra följande.

Under de 25 år, som nu snart förflutit sedan skogs- och flottledshärbärgeslagarna trädde i kraft och den skogliga yrkesinspektionen inrättades, har en mycket betydande förbättring av skogsarbetarnas bostadsförhållanden på arbetsplatserna ägt rum, ett förhållande, som även omvittnats av arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer inom skogshanteringen. Denna förbättring, genom vilken förutsättningar skapats för sundare livsföring och ökad trivsel i förläggningarna, har emellertid företrädesvis ägt rum på statens och övriga allmänna skogar, på allmänningar samt på bolagsskogar, där avverkningarna i regel äro av sådan storleksordning, att kostnaderna för bostadsfrågans rationella ordnande ej har någon större inverkan på det ekonomiska resultatet. Inom bondeskogsbruket lämna skogsarbetarnas bostadsförhållanden däremot alltjämt mycket övrigt att önska beroende framför allt därpå, att avverkningarna ofta äro av så ringa omfattning, att det i många fall skulle bliva ekonomiskt alltför betungande att anordna härbärgen av den standard, som anges i skogshärbärgeslagen. På grund därav har man i största möjliga utsträckning sökt utnyttja de bostadsmöjligheter, som stått till buds i fäbodan och slätterstugor samt härbärgen för flottningsarbetare, varvid man ofta ej tagit erforderlig hänsyn till att dessa bostadstyper i regel anordnats för användning sommartid. Härtill kommer att den skogliga yrkesinspektionen endast i mindre omfattning medhunnit att öva tillsyn vid ifrågavarande mindre avverkningar, som i regel förekomma i stort antal. En bidragande orsak till den förhållandevis låga inspektionsfrekvensen på hemmansskogarna är även, att statsmakterna i detta avseende lämnat inspektionen vissa direktiv. Sålunda har riksdagens andra lagutskott i sitt utlåtande — nr 16/1919 — i anledning av Kungl. Maj:ts proposition — nr 53 — med förslag till skogshärbärgeslag framhållit rörande 1 §, »att utskottet vid sitt tillstyrkande av denna paragraf med oförändrad lydelse utgått därifrån, att ingripande

i allmänhet icke kommer att äga rum vid skogsavverkningsföretag, vilka med hänsyn till arbetarnas antal och tidslängden för arbetet äro av obetydlig omfattning.» I Kungl. Maj:ts proposition nr 112 till 1937 års riksdag med förslag till ny skogshärbärgeslag anförde föredragande departementschefen i denna angelägenhet bl. a. följande: »Obilliga krav å härbärgenas beskaffenhet, varigenom onödiga kostnader skulle åsamkas arbetsgivarna, anser jag icke böra framställas. Hänsyn bör särskilt tagas till bärkraften hos mindre företag. Enligt min mening torde det ej heller behöva befaras, att strängare fordringar i fråga om härbärgenas anordnande än behovet påkallar komma att uppställas. Den inspektion, som utövats å skogshärbärgeslagens efterlevnad, har nämligen enligt samstämmiga vittnesbörd från olika håll varit sådan, att den omfattades med största tillit och förtroende. Jag anser mig kunna uttala den förvissningen, att ändring härutinnan ej kommer att äga rum.»

Emellertid har den skogligen yrkesinspektionen inom ramen för sålunda lämnade direktiv sökt befordra en snabbare utveckling av bostadsförhållandena även på dessa skogar. Råd och anvisningar hava lämnats till hemmansägare, vilkas avverkningar kommit att besökas av inspektionens befattningshavare. Ritningar och förslag till ändamålsenliga härbärgen och stall hava överlämnats till hemmansägare, som önskat erhålla sådana, och vidare ha cirkulärskrivelser, i vilka framhållits huru erforderliga förbättringar kunna åstadkommas utan större kostnader, tillställts hemmansägare, som bedriva avverkning av skog för avsalu (bil. 1)¹. Slutligen hava artiklar, behandlande åtgärder för förbättring av bostadsförhållandena å hemmansskogarna publicerats i ortstidningar i Norrland, Dalarna och Värmland. Såsom framgår av nyssnämnda bilaga har inspektionen bl. a. påpekat lämpligheten icke minst ur kostnadssynpunkt av att hemmansägare, som hava sina skogsskiften liggande intill varandra, gemensamt uppföra härbärgen och skogsstall så placerade, att de kunna komma till användning vid avverkning å samtliga dessa skiften. Då svårare missförhållanden konstaterats i fråga om dessa förläggningars beskaffenhet, ha arbetsgivarna slutligen anmodats att vidtaga åtgärder för avlägsnande av de därigenom förorsakade olägenheterna.

På grund av vad ovan anförts har det ej kunnat undvikas, att utvecklingen i bostadshänseende gått långsammare på hemmansskogarna än på statens och bolagens skogar, och i flertalet fall motsvara härbärgen och stall å hemmansskogarna ännu icke de mera detaljerade föreskrifter, som infördes i nu gällande skogshärbärgeslag, som trädde i kraft den 1 juli 1937. Sålunda saknas t. ex. oftast torkrum och förrådsrum, varjämte även varmboning och inredning ej sällan äro mindre tillfredsställande.

I syfte att minska de olägenheter, som i bostadsavseende gjort sig gällande på mindre enskilda skogar, hava statsmakterna år 1941, särskilt med hänsyn till de då forcerade vedavverkningarna, under vissa förutsättningar ställt statsbidrag till förfogande för uppförande av skogshärbärg eller annan liknande förläggning å skog tillhörig enskild person. Genom Kungl. Maj:ts kungörelse den 6 juni 1941 — nr 493 — stadgas nämligen, att dylikt statsbidrag må, där särskilda skäl därtill äro, beviljas under förutsättning att

»sökanden själv brukar den fastighet, för vilkens utnyttjande anläggningen helt eller delvis skall komma till stånd,

¹ Här utesluten.

sökanden på grund av svag ekonomi kan antagas icke vara i stånd att utan bidrag bära den å honom belöpande kostnaden för anläggningen,

det uppenbarligen är av väsentlig betydelse för bränsleanskaffningen eller för motverkande av arbetslöshet att anläggningen uppföres samt anläggningen utföres enligt anvisningar meddelade av skogs- och flottledsinspektören.»

Statsbidrag av detta slag, som sökes hos vederbörande skogsvårdsstyrelse och beviljas av Kungl. Maj:t på förslag av Skogsstyrelsen och efter hörande av Statens arbetsmarknadskommission, kan beviljas till 25 % av den utav skogsvårdsstyrelsen godkända kostnaden, dock att Kungl. Maj:t kan, då särskilda skäl därtill äro, medgiva statsbidrag till högst 50 % av nyssnämnda kostnad.

Enligt vad skogs- och flottledsinspektören har sig bekant hava några ansökningar om statsbidrag av detta slag ej inkommit, sannolikt huvudsakligen beroende därpå att de mindre skogsägarna i allmänhet saknat kännedom om, att dylika statsbidrag kunnat erhållas.

Såsom ovan påpekats och som även framhålles i de ovan nämnda motionerna i riksdagen erfordras samverkan mellan de mindre skogsägarna för att en ändamålsenlig lösning av denna fråga skall kunna åvägabringas. Då numera skogsägareföreningar torde förekomma inom samtliga län, synes det kunna förväntas att framdeles dylikt samarbete skall kunna komma till stånd genom initiativ och åtgärder från deras sida. I avvaktan därpå skulle det vara av stor betydelse ur arbetarskyddssynpunkt, om bostadsbeståndet på hemmansskogarna nu kunde få den engångskomplettering, som av motionärerna föreslås. Då statsmakterna genom Statens Arbetsmarknadskommissions försorg låtit iordningsställa ett stort antal flyttbara härbärgen för inkvartering av de ovana arbetarna, som under de senaste åren sysselsatts med företrädesvis vedavverkningar, synes det vara ett önskemål från såväl arbetsgivare som arbetare inom skogshanteringen, att dessa härbärgen, som nu utgöra ett välbehöfligt och värdefullt komplement till bostadsbeståndet i skogarna, även i fortsättningen kommer skogshanteringen och då i första hand det under svårare ekonomiska förhållanden arbetande bondeskogbruket till godo. Därmed skulle även levnadsvillkoren för de arbetare, som sysselsättas vid dessa arbeten, avsevärt förbättras. I den mån SAK-baracker skulle komma att ligga så till, att de med fördel kunna användas för inkvartering av arbetare sysselsatta även hos andra skogsägare, synes detta böra medgivas, eventuellt mot lämplig ersättning. Vidare böra lämpligt belägna dylika baracker i mån av behov och på liknande villkor få utnyttjas för inkvartering av flottningsarbetare och med vägarbeten sysselsatta arbetare.

Uppgörande av förslag till former för upplåtelse eller överförande i det mindre skogsbrukets ägo av ifrågavarande baracker torde böra uppdragas åt de sakkunniga, som förutsättas komma att närmare utreda denna fråga. Om härbärgena såsom motionärerna föreslå skulle komma att kostnadsfritt upplåtas, bör det emellertid sörjas för att desamma på ett tillfredsställande sätt underhållas. Med hänsyn därtill bör det uppdragas åt därför lämpliga organisationer, förslagsvis skogsägareföreningarna, att ombesörja detta underhåll och att svara för de därmed förenade kostnaderna. För att få härbärgena så placerade på skogarna, att de kunna bli på bästa sätt utnyttjade, bör skogsvårdsstyrelsernas kännedom om lokala förhållanden och behovet av skogsvårdsåtgärder å de enskilda skogarna utnyttjas.

I fråga om SAK-barackernas lämplighet för användning å hemmansskogarna torde möjligen komma att invändas, att de i regel äro för stora för detta ändamål. Om de emellertid såsom här avses ställas till förfogande för hela byalag, torde det ofta inträffa, att flera skogsägare, som samtidigt bedriva avverknings- eller andra arbeten, komma att där inkvartera sina arbetare, varigenom utrymmet i härbärgena blir bättre utnyttjat. Härigenom möjliggöres även för arbetarna att bilda gemensamma hushåll och därmed komma i åtnjutande av de fördelar i olika avseenden, som dylika hushåll visat sig medföra. Hittills har gemensam mathållning mera sällan förekommit vid avverkningar på hemmansskogar beroende på att antalet arbetare varit för litet för att det skulle löna sig att anställa kocka.

Om härbärgen av detta slag skulle komma att på sätt föreslagits ställas till förfogande för användning företrädesvis å enskilda skogar, blir det i många fall erforderligt att skogsstall anordnas invid dessa förläggningar. På grund av det förhållandet, att skogsstallen vid de mindre avverkningar, som här i första hand skulle komma i fråga, hittills ofta lämnat mycket övrigt att önska i fråga om beskaffenhet och underhåll, är det av behovet påkallat, att åtgärder vidtagas för att ifrågavarande stall bliva ändamålsenligt anordnade och på tillfredsställande sätt underhållna. Det torde därför bliva nödvändigt, att de organisationer, som skola svara för härbärgenas underhåll, även åtaga sig ansvaret för dessa skogsstall. Vidare torde böra föreskrivas att dylikt stall ej må uppföras med mindre ritning till detsamma godkänts av skogs- och flottledsinspektören.

Under återopande av förestående får skogs- och flottledsinspektören värdsamt tillstyrka, att den i motionerna föreslagna utredningen kommer till utförande.

Stockholm den 11 mars 1944.

OSCAR WALLNER.

Bilaga C.

Till Riksdagens statsutskott.

Av Kungl. Maj:t anbefalld att avgiva utlåtande över de inom riksdagen väckta, till statsutskottet hänvisade motionerna I: 10 och II: 17 angående förbättring av skogsarbetarnas bostadsförhållanden får skogsstyrelsen anföra följande.

Skogsstyrelsen har berett skogsvårdsstyrelserna samt Sveriges Skogsägareföreningars Riksförbund tillfälle att yttra sig i ärendet. Svar ha inkommit från tolv skogsvårdsstyrelser, varav tre meddela, att frågan ej är av intresse för vederbörande läns vidkommande, fyra avstyrka motionärernas framställning, medan de sex nordligaste skogsvårdsstyrelserna tillstyrka densamma, dock med vissa förbehåll. De sistnämnda styrelserna framhålla

sålunda, att kojorna böra i möjligaste mån göras stationära. Dessutom anse fyra av dessa skogsvårdsstyrelser, att utväljandet av lämpliga platser för kojorna visserligen bör ske under styrelsernas medverkan, men att den kontroll över deras användning och vidmakthållande, som kan befinnas lämplig, bör åvila antingen skogsägareföreningarna eller skogs- och flottledsinspektionen.

För egen del får skogsstyrelsen anföra följande:

Motionerna synas innebära *dels* ett mera allmänt hållet förslag om utredning av åtgärder, särskilt för det mindre skogsbrukets vidkommande, i syfte att trygga tillgången till lagenliga bostäder på arbetsplatserna under skogsarbete, *dels* ett mera konkret förslag utgående på, att de av staten genom arbetsmarknadskommissionen anskaffade flyttbara bostäderna skulle — sedan de icke erfordras för sitt nuvarande ändamål — överlämnas till skogsvårdsstyrelserna för att ställas till de mindre skogsägarnas förfogande utan kostnad för dessa.

Vad angår det första förslaget finner skogsstyrelsen detsamma värt beaktande, då det utan tvivel förhåller sig så, att bostadsförhållandena för skogsarbetare på de mindre jordägarnas skogar, åtminstone i Nord sverige, icke alltid kunnat ordnas på tillfredsställande sätt. En undersökning av möjligheterna att genom samverkan mellan de mindre skogsägarna eller på annat sätt åstadkomma en förbättring på detta område anser skogsstyrelsen sålunda önskvärd. Hårtill vill skogsstyrelsen erinra, att de nu föreliggande möjligheterna att från anslaget till skogsvägbyggnader under särskilda förutsättningar erhålla statsbidrag till kojbyggnad hittills icke visat sig hava någon betydelse.

Den föreslagna undersökningen anknyter nära till en mera omfattande utredning rörande skogsarbetarnas levnadsvillkor m. m., vilken skogsstyrelsen i princip tillstyrkt genom utlåtanden *dels* över en underdånig framställning från Sveriges Kronojägareförbund, *dels* över motioner vid årets riksdag rörande åtgärder för yrkesutbildning och jämnare sysselsättning inom skogsbruket. Dessa utlåtanden bifogas i avskrift.¹ Någon fristående utredning torde sålunda icke bliva erforderlig.

Rörande förslaget att avhjälpa ifrågavarande brister genom att till skogsägarna överlämna vissa av staten under krisen anskaffade bostäder, vill styrelsen till en början framhålla att, även om alla dessa bostäder kunde disponeras på föreslaget sätt, endast en ringa del av behovet skulle bliva täckt. Något större antal dylika bostäder torde icke bliva disponibelt under den närmaste tiden. Man har nämligen anledning förmoda, att de erfordras som förläggningar för arbetare vid de beredskapsarbeten av olika slag, som planeras och delvis redan igångsatts för att möta arbetslöshet.

Även om skogsstyrelsen sålunda hyser tvekan, huruvida frågan för närvarande är aktuell, är styrelsen dock såtillvida ense med motionärerna att bostäderna, när de ej längre behöva disponeras av arbetsmarknadskommissionen, böra i första hand komma till användning för att upphjälpa bostadsbristen på enskildas skogar. Skogsstyrelsen har dock icke tagit ställning till frågan, huruvida det därvid är lämpligare att förfara såsom motionärerna föreslagit eller att låta arbetsmarknadskommissionen försälja bostäderna i vanlig ordning, varvid endast skulle behöva föreskrivas, att de skola i första hand hembjudas till enskilda skogsägare eller samman-

¹ Här uteslutna.

slutningar av sådana. Under alla förhållanden finner skogsstyrelsen det mindre lämpligt, att skogsvårdsstyrelserna skulle få i uppgift att taga hand om och svara för bostäderna och deras lämpliga användning.

Emedan bostäderna torde hålla för något nämnvärt antal flyttingar, anser skogsstyrelsen, att de böra göras stationära och placeras så, att ett flertal skogsägare kunna få nytta av dem. Sådana fasta bostäder ute på de avlägsna skogsskiftena skulle säkerligen även stimulera markägarnas intresse för sin skog och underlätta genomförandet av en intensivare skogsskötsel.

Av vad sålunda anförts torde framgå, att någon skrivelse till Kungl. Maj:t rörande en särskild utredning i frågan icke synes erforderlig, varför skogsstyrelsen för sin del får avstyrka bifall till motionerna.

Stockholm den 13 mars 1944.

GERH. STRINDLUND.

Ragnar Hjorth.